

Ο ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Διμηνιαία έκδοσις
ορθοδόξου μαρτυρίας

ΕΤΟΣ Β'

ΙΑΝ. — ΦΕΒΡ. 1980

ΑΡ. ΦΥΛ. 10

Πρὸς τὸν Οἰκ. Πατριάρχην κ. Δημήτριον καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Σύνοδον. Κων) λιν.

Παναγιώτατε,

Τῇ στιγμῇ αὐτῇ ποὺ σὰς γράφω τὴν παρούσα ἐπιστολή, εὐρίσκομαι μόνος στὸ γραφεῖο μου καὶ μὲ χέρι τρεμάμενο, καρδιά δὲ θλιμμένη καὶ ἀλγούσα, σημειώνω τὶς λέξεις στὸ χαρτί, τὶς λέξεις ποὺ τὶς νοιώθω νὰ τρέχουν ὅπως τὸ πύον ἀπὸ μιὰ πληγὴ παλιά, μὲ αἶσθημα δηλαδὴ ἀπεράντου ἀνακουφίσεως καὶ ψυχικῆς ἀναπαύσεως.

Ἔχουν περάσει 9 σχεδὸν χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἔλαβα τὴν ἀρχιερωσύνη χωρὶς νὰ παύσω ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα νὰ παλεύω μὲ τὸν ἑαυτὸ μου, μὲ φόβο νὰ καταντήσω τελικὰ ἄρρωστος ἢ ὑποκριτής, ἀφοῦ τόσο καιρὸ πράττω ὅ, τι ἀποστρέφομαι καὶ δικαιολογῶ ὅ, τι εἶναι ἄξιο καταδίκης καὶ ἀφορισμοῦ. Θεέ μου, ποῦ κατήντησα, γιατί δὲν θέλησα ν' ἀκούσω τὴν φωνὴ τῆς συνειδήσεώς μου ποὺ μοῦ φώναζε δυνατὰ ὅτι ὑποκρίνομαι. Παρηγοροῦμαι ὅμως στὴν σκέψη ὅτι ἔχω καὶ κάποια «δικαιολογητικά», τὰ ὁποῖα ἀπὸ ὅλη τὴν ἀδυναμία τους μοῦ χαρίζουν μιὰ μικρὴ ἀνακούφιση, διαφορετικὰ ἢ θλίψη θὰ μὲ εἶχε ἀχρηστέψει τελείως καὶ πιθανὸν μιὰ ἀπόγνωση νὰ μὲ ὀδηγοῦσε στὴν συνέχεια σὲ ἔργα ποὺ μόνον «οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα καὶ ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ» εἶναι δυνατόν νὰ πράξουν. Ἀλήθεια, πόσο ἀδύνατος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ἔστω κι ἂν κοροϊδεύῃ τὸν ἑαυτὸ του μὲ ποικίλες περγαμνές καὶ ἔργα ἀγάπης, ὅταν τὸν ἐγκαταλείψῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ.

Ἦταν ἀνοιξὴ τοῦ 1972 ὅταν ἐλάμβανα τὴν ἀρχιερωσύνη καὶ στὸν Οἰκ. Θρόνον ἦταν ἀκόμη ὁ Ἀθηναγόρας. Καλὰ λέει ὁ λαὸς ὅτι ἡ καλὴ μέρα φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἔτσι καὶ γὰρ καὶ πρὸ τῆς χειροτονίας ἀκόμα εἶχα μιὰ ταραχὴ γι' αὐτὸ ποὺ πήγαινα νὰ πράξω νὰ λάθω δηλαδὴ ἀρχιερωσύνη ἀπὸ ἐπισκόπους ποὺ κοινωνοῦσαν ἀδιαμαρτύρητα μὲ τὸν κακόδοξο πατριάρχη, μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔπρεπε ἀπὸ χρόνια νὰ ἔχη καταδικασθεῖ στὴν ἐσχάτη τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν. Μὲ ἔκαμψαν ὅμως, ἀφ' ἐνός οἱ ὑποσχέσεις τῶν γνωστῶν μου ἱεραρχῶν, ὅτι θ' ἀντιδράσουμε συντόμως ὅλοι μαζί, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ κρυφὴ φιλοδοξία μου ποὺ μοῦ ψιθύριζε ἀπατηλά, ὅτι τώρα σὰν ἐπίσκοπος θ' ἀγωνισθῶ πρὸ ἀποτελεσματικὰ κατὰ

τοῦ κακοῦ. Τέλος πῆρα τὴν χειροτονία καὶ ἀρχισα τὶς συναλλαγές μὲ τὴν συνείδησή μου! Ἀς περάσουν ἕνα - δυὸ μῆνες καὶ τότε θ' ἀντιδράσω ἔστω καὶ μόνος, εἶχα ὑποσχεθεῖ στὸν ἑαυτὸ μου, ὅταν εἶδα ὅτι οἱ συνάδελφοί μου ἦταν μόνο λόγια, καὶ αὐτὰ ἰδιωτικά, στὸ γραφεῖο δηλ. λεγόμενα. Ὁ καιρὸς ὅμως πέρασε καὶ μαζί μ' αὐτὸν ἔφυγε καὶ ὁ Ἀθηναγόρας, χωρὶς νὰ προλάβω νὰ διακόψω κοινωνία μαζί του, ἀφοῦ προηγουμένως θὰ κατεδίκαζα δημοσίως τὶς κακοδοξίες του. Ἔτσι ἔχασα τὴν πρώτη εὐκαιρία νὰ κρατήσω ἀσπλο τὸν χιτῶνα τῆς ἀρχιερωσύνης μου, διότι ἡ πρόθεσίς μου ἦτο νὰ διακόψω πλήρως τὴν κοινωνία καὶ ὅχι ἀπλῶς τὸ μνημόσυνό του, κρατώντας συγχρόνως τὴν κοινωνία καὶ προκαλώντας ἔτσι σύγχυση στὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἀγώνας τῶν λογισμῶν.

Ἐν συνεχείᾳ ἀνῆλθε στὸν Οἰκ. Θρόνον ἡ Ὑμ. Παναγιότης γιὰ νὰ μὲ συγκλονίσῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸν πρῶτο της θρονικὸν λόγον: «Καὶ διαδηλοῦμεν τὴν πρόθεσιν ἡμῶν, ὅπως ἐν πιστότητι πρὸς τὴν ἀκριτοῦδε γραμμὴν τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου ἀκολουθήσωμεν τὴν ἀγίαν καὶ μεγάλην γραμμὴν τοῦ μεγάλου προκατόχου ἡμῶν, τοῦ αἰδίου Οἰκ. Πατριάρχου Ἀθηναγόρου τοῦ Α'»!!! Δηλ. ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ποιμαντορίας Σας δεχθήκατε ὀλοκαρδίως τὴν κακόδοξη πορεία τοῦ Ἀθηναγόρα, καὶ ὅχι μόνον τὴν δεχθήκατε, ἀλλὰ τὴν τιτοφορήσατε καὶ ἀγίαν, τὸν δὲ προκατόχον Σας μὲ γὰρ!

Καὶ ὅμως οὔτε αὐτὰ μὲ συνεκλόνισαν τόσο ὥστε ν' ἀποφασίσω τὴν διακοπὴν τῆς κοινωνίας μαζί Σας. Τὸ γεγονὸς τῆς ἐνάρξεως τοῦ μνημοσύνου Σας ἀπὸ τοὺς γνωστὸς τρεῖς ἐπισκόπους τῆς Μακεδονίας, ὡς καὶ τῶν πλείστων Ἀγιορειτικῶν Μονῶν ποὺ τὸ εἶχαν παύσει ἐπὶ Ἀθηναγόρου (1971 - 72), καθὼς καὶ ἡ σχετικὴ δημοσιογραφία ὀρισμένων «συντηρητικῶν» ἐντύπων, εἶχε πολὺ δυσάρεστη ἐπίδραση ἐπάνω μου. Μήπως εἶμαι ὑπερβολικός; μονολογοῦσα τὰ θράδνα ἀποσύρόμενος στὸ γραφεῖο μου. Πῶς ὅλοι οἱ συνάδελφοί μου παραμένουν ἀδιάφοροι, ἢ γιὰ νῆμαι πρὸ

ἀκριβῆς, ἐλάχιστοι ἀπ' αὐτοὺς δυσαρεστοῦνται γιὰ τὰ διαδραματιζόμενα εἰς θάρος τῆς Ὁρθοδοξίας, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ σκέπτονται γιὰ διακοπὴ κοινωνίας; Μήπως αὐτοὶ δὲν ὀρκίσθησαν σὰν καὶ μένα νὰ διατηρήσουν τὴν πίστιν ἀνόθευτη μέχρι κεραίας; Μήπως μόνον ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὴν σωτηρίαν μου; Κάτι τέτοιο ὅμως δὲν μποροῦσα νὰ τὸ δεχθῶ, οὔτε τὰ ἔργα τοὺς ἔδειχναν ὅτι ἦσαν ἄνθρωποι ἀπίστοι ἢ ὁπαδοὶ τοῦ «φάγωμεν, πίνωμεν»... (ὁμιλῶ γιὰ τοὺς ὀλίγους ποὺ προανέφερα). Ἰδοὺ κάθε χρόνο ἡ ἐπαρχία τοὺς στολίζεται μὲ νέα φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα, ἔργα πολλοῦ μόχθου καὶ κόπου, οἱ δὲ πιστοὶ τοὺς περιβάλλουν μὲ τόσο ἀγάπην καὶ σεβασμό.

Κι αὐτὸ πλάνη καὶ προτεσταντισμὸς εἶναι!, μοῦλεγε μιὰ ἄλλη φωνὴ στὸ ἐσωτερικόν μου. Ἀφήσαμε τὰ θάρρα τοῦ νόμου, τὴν προστασίαν τῆς πίστεως καὶ ἀσχολούμεθα μὲ κτίρια καὶ κοινωνικὲς δραστηριότητες· οἱ καθολικοὶ καὶ οἱ προτεστάντες ἔχουν πολλὰ περισσότερα ἔργα νὰ δείξουν ἀπὸ μᾶς, χωρὶς ὅμως αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι ὀρθοτομοῦν καὶ στὴν πίστιν! Τὰ ἔργα δὲν λέω, εἶναι ὀφειλὴ καὶ καθήκον ἀπαραίτητο πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἡ πίστις ὅμως ἡ καθαρὰ καὶ γνησίᾳ εἶναι ἡ κυρία ὀφειλὴ ἡμῶν τῶν κληρικῶν πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του κατὰ τὸ γραφικόν: «Σκοπὸν δέδωκά σε τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ». (Ἰεζ. γ' 16). Τί σκοπὸς ὅμως μπορεῖ νᾶναι ἕνας ποὺ κοινωνεῖ ἀδιάφορα μαζί Σας, μολύνοντας τὴν ἁγίαν παρακαταθήκην τῶν πατέρων του;

Ὁ πεπτωκὸς Πατριάρχης.

Καὶ ὅτι δὲν φυλλάσσει τὴν πίστιν του καθαρὴ ὁ κοινωνῶν μαζί Σας εἶναι ὀλοφάνερο! Ἐσεῖς πλέον ἐπίσημα «καὶ γυνῇ τῇ κεφαλῇ» διεκηρύξατε ὅτι ὁ παπισμὸς εἶναι Ἐκκλησία ἀκριβῶς ὡς καὶ ἡ Ὁρθόδοξος, δηλ. μὲ μυστήρια καὶ ἀποστολικὴ διαδοχὴ, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς πάπας «σεβάσμιος ἀδελφός» καὶ «πρῶτος ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ», καθὼς «ὁμότροπος καὶ ὁμόζηλος τῶν Πρωτοκορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου»!!! (Ἐπίσκεψις, 15.12.1977, σ. 3 ἐξ. Ἐπισκ. Νο 214, σ. 3 καὶ Νο 161, 139, 159). Τὸν μνημονεύετε στὰ δίπτυχά Σας (Ὁρθόδ. Τύπος 1.12.1969 ἄρθρον Μητρ. Φιλαρέτου) καὶ ἀφόβως πλέον συμπροσεύχεσθε μετ' αὐτοῦ, ἐνῶ μόλις πρὸ ἡμερῶν ψάλλατε καὶ αὐτὴν τὴν φήμην του ἐντὸς τοῦ πατριαρχικοῦ Ναοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως!!! (Ἀπογευματινὴ, 30.9.'79, σ. 16). Καὶ πότε πάντα ταῦτα; Ὅταν ὁ πάπας παραμένῃ ἀμετακίνητος εἰς τὴν αἰρετικὴν δοξασίαν του, γιὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἅγιοι πατέρες μας τὸν ἀπεκάλεσαν ἀντίχριστον καὶ δεῦτερον ἑωσφόρον.

Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν ἀνωτέρω χαρακτηρισμῶν ἀρκεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ τὴν στιγμὴν αὐτῇ τῆς συναντήσεώς Σας θρῆξεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ διακηρύξῃ ἰταμῶς τὸ πρωτεῖόν του, δηλώσας ὅτι τυγχάνει ὁ διάδοχος τοῦ Πέτρου εἰς τὸν ὁποῖον ἔχει ἀνατεθεῖ ἡ «διασφάλις τῆς ἁρμονίας τοῦ ἀποστολι-

κοῦ κηρύγματος» καὶ τῆς «συμφωνίας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν» καὶ ὡς τοιοῦτος ἔρχεται εἰς τὸ Φανάρι!

Καὶ αὐτὸς μὲν, ἀμετανόητος καὶ ὑποκριτὴς ὡς εἶναι, συνεχίζει νὰ κἀνῃ τὴν δουλειὰ του ὅπως τὴν ἔκαναν αἰῶνες τώρα οἱ διάφοροι προκάτοχοί του. Σεῖς ὅμως, ὁ πατριάρχης τῶν Ὁρθοδόξων καὶ ἡ Σύνοδος Σας γενικώτερον τί κάνετε; Ἐπιτρέψατέ μου νὰ τὸ πῶ ἐγὼ ὅπως τὸ νοιώθω (ἐρμηνεύοντας κείμενα καὶ γεγονότα). Π ρ ο δ ῖ δ ε τ ε τ ῆ ν Ὁ ρ θ ο δ ο ξ ῖ α ν μολύνοντες συγχρόνως καὶ ὁσους Σας ἀκολουθοῦν, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἑπαινὸς Σας πρὸς τὸ Παγκόσμιον Συμβουλ. τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν 25ετῇ δρᾶσιν του καὶ ὁ θαυμασμὸς Σας γιὰ τὴν περίφημο ἐγκύκλιον τοῦ προκατόχου Σας Δωροθέου (1920) τί σημαίνουν γιὰ Σας; Ἀπλούστατα αὐτὸ ποὺ διακηρύττουν, ὅτι δηλ. ὅλες οἱ χριστιανικὲς Ἐκκλησίαι, συμπεριλαμβανομένης φυσικὰ καὶ τῆς Ὁρθοδόξου, κατέχουν μέρος μόνον τῆς ἀποκαλυφθείσης ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ Ἀληθείας «ἀ ν ῆ κ ο υ σ α ῖ ἐ ν ἰ σ ω μ έ τ ρ ω ε ἰ ς τ ῆ ν μ ῖ α ν ἁ γ ῖ α ν τ ο Ὑ Χ ρ ῖ σ τ ο Ὑ Ἐ κ κ λ η σ ῖ α ν» καὶ μόνον διὰ τῆς μεταξὺ τῶν ἐνώσεως θὰ γίνουν κάτοχοι τῆς πλήρους! Καὶ διὰ νὰ διευκολύνετε αὐτὴ τὴν ἀνίερη ἔνωση, ἐπειδὴ θλέπετε ὅτι ὁ παπισμὸς δὲν ὑποχωρεῖ οὔτε ἑκατοστὸν ἀπὸ τὴν αἵρεσιν του, τοῦ ἐπιτρέψατε νὰ διατηρήσῃ τὰς ἰδικὰς του παραδόσεις καὶ τὸ ἰδικόν του πιστεύω, ἀκόμη καὶ σὲ θέματα κεφαλαιώδους δογματικῆς σημασίας, ὥστε νὰ γίνῃ δυνατὴ ἡ ἐνσάρκωση τῆς ἀνωτέρω «θεωρίας τῶν κλάδων» καὶ εἰς τὸν ὀρθόδοξον χῶρον. Καὶ ἐνῶ δείχνετε τέτοια πληθωρικὴ καὶ ἀμαρτωλὴ ἀγάπην πρὸς τὸν αἰρεσιάρχη τῆς Ρώμης, ἐνῶ ἐπευλογεῖτε τὴν αἰρετικὴν «Ὁμολογίαν Θυατείρων» τοῦ ἀμετανοήτου Κοκκινάκη, συγχρόνως καθαιρεῖτε καὶ ἀποσηματιζετε (!) κατὰ πάντα ὀρθοδόξους ζηλωτὰς ἀγιορείτας πατέρας, ἐπειδὴ ἀρνοῦνται ὑπακοὴν στὰ οἰκουμενιστικὰ Σας σχέδια, τὰ προετοιμάζοντα τὰ τοῦ ἀντιχρίστου «εἰσόδια»...

Ἡ ἐπίδρασις τοῦ περιβάλλοντος.

Παρὰ ταῦτα ἐπὶ τόσα ἔτη τὰ ἀνεχόμεν ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς προσεχοῦς ἀντιδράσεώς μου. Ὡ! πόσο κακὴ ἐπίδρασις εἶχε τὸ περιβάλλον μου στὴν ὑπόθεσιν αὐτή!

— «Σεβασμιώτατε, δὲν εἶναι ὥρα ἀκόμα καὶ θὰ σᾶς πάρουν γιὰ ἐξτρεμιστὴ καὶ θὰ χάσετε τοὺς κόπους σας καὶ τὴν καλὴν σας φήμην· θὰ σᾶς στιγματίσουν ὡς φανατικὸν καὶ τῶν ἄκρων», μοῦ ἔλεγον συνεχῶς τὰ πρόσωπα τοῦ στενοῦ μου περιβάλλοντος, φοβούμενα ἀσφαλῶς τὴν διακοπὴν τῆς ἱεραποστολικῆς δραστηριότητος καὶ τὰς πιθανὰς ταλαιπωρίας μας. Ἀλλὰ καὶ μένα, γιὰ νὰ ἐξομολογηθῶ, συχνὰ πῆγαινε ἡ σκέψις μου στὴν ψυχὴν ποὺ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ὁμοφρόδιόν μου καὶ... λύγιζα, λύγιζα καὶ ἀνέβαλλα γιὰ τὴν αὔριο, τὴν αὔριο ποὺ ἔμοιαζε μὲ μονοπάτι ποὺ θὰ

μέ οδηγούσε μετά θεβαιότητος στην πόλη του... ποτέ!

— «Θά σχίσης την 'Εκκλησίαν», μου ἔλεγαν ἄλλοτε μερικοὶ συνάδελφοί μου ποὺ εἶχαν ἀντιληφθεῖ τίς προθέσεις ἀντιδράσεώς μου. 'Αλήθεια τί εἰρωνεῖα καὶ ἄγνοια, Θεέ μου, ἀπὸ ἐπισκόπους! 'Ενῶ οἱ ἱ. Κανόνες σὲ τέτοιες περιπτώσεις ὁμιλοῦν καθαρά ὅτι «ρύεται» (σῶζει) τὴν 'Εκκλησίαν ἐκ τῶν σχισμάτων αὐτὸς ποὺ δὲν ἀκολουθεῖ τὸν κακὸ δόξο, αὐτοὶ ἀντέστρεφαν τὸ νόημα τους προκειμένου νὰ ὑποστηρίξουν τὴν δική τους θεωρία, τῆς πορείας δῆθεν τῆς χ ρ υ σ ῆ ς τ ο μ ῆ ς, τῆς χωρὶς πτώσεις ἐξ ἀριστερῶν ἢ δεξιῶν. Στὴν οὐσία ὅμως ἦτο πορεία σ υ μ β ι θ α σ μ ο ὦ μετὰ τὴν κακοδοξία καὶ ταυτόχρονα διατηρήσεως τοῦ τίτλου τοῦ νηφαλίου καὶ σ υ ν τ η ρ η τ ι κ ο ὦ ἀγωνιστοῦ, τοῦ μετὰ δῆθεν διακρίσεως πορευομένου στὶς δύσκολες ἡμέρες μας.

"Οὕτως πλάνη δεινὴ καὶ τοῦ ἐωσφόρου τέχνασμα φοβερό γιὰ νὰ ματαιώσῃ εὐκόλα κάθε μελετωμένη ἢ ἐνεργουμένη ἀντίδραση κατὰ τῆς αἰρέσεως. Εἶναι τέτοια τὸ πείσμα καὶ ἡ ἀντιπάθεια τῶν προσώπων αὐτῶν πρὸς ὅλους τοὺς διαφωνοῦντας, ὥστε προτιμοῦν καὶ τὴν μετὰ τοῦ πάπα κοινωνία, ὡς γίνεται καλὴ ὥρα σήμερα, παρὰ νὰ διακόψουν κοινωνίαν πρὸς τὸν κακὸ δόξο προϊστάμενό τους, γενόμενοι ἔτσι ἄριστοι κράχτες τῆς περὶ ἐνότητος παπικῆς ἀντιλήψεως, κατὰ τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς δύναται νὰ ὀρθοτομῇ μακρὰν τοῦ πάπα!

Τί νὰ τὴν κάνουν ὅμως οἱ ὀρθόδοξοι τέτοια ἐνότητα; Γι' αὐτοὺς πᾶνω ἀπ' ὅλα εἶναι ἡ ἀλήθεια: «'Εστὶ σχισθῆναι καλῶς καὶ ὁ μ ο ν ο ῆ σ α ι κ α κ ῶ ς» καὶ «κ ρ ε ῖ τ τ ο ν ἔ π α ι ν ε τ ὸ ς π ὅ λ ε μ ο ς ε ἰ ρ ῆ ν η ς χ ω ρ ι ζ ο ὗ σ η ς Θ ε ο ὦ» διδάσκουν οἱ ἅγιοι τῆς 'Εκκλησίας μας. Ποία ἐξ ἄλλου ἐνότης χωρὶς ἀλήθεια εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη τὸν Θεὸν μαζί της; 'Ο παπισμός, παρ' ὅλη τὴν σιδηρά, ἐξωτερικῶς τουλάχιστον, πειθαρχία του, διὰ νὰ εἶναι ἐσωτερικῶς ἐνωμένος μετὰ τὴν ὑποκρισία καὶ τὸ ψεῦδος, ἢ μᾶλλον γιὰ νὰ εἶναι αὐτὸ τὸ ἐνσάρκο ψεῦδος, οδηγεῖ τίς ψυχὰς ποὺ τὸν ἀκολουθοῦν στὸ «ἔσχατο πτῶμα», τὴν αἵρεση καὶ στὸν ἀπὸ Θεοῦ χωρισμόν.

"Ολα αὐτὰ καίτοι εἶναι τόσο σαφῆ, τότε, πρὶν καιρὸ, μετὰ πολὺ κόπο μποροῦσα νὰ τὰ διακρίνω γιὰ νὰ τὰ μπερδέψω καὶ χάσω μετ' ὀλίγον ἀπὸ τίς σειρήνες τῶν γνωστῶν μου καὶ τὴν ἀδύνατη ἀλλὰ ζωῶσα ἀκόμη φωνὴ τῆς φιλαυτίας μου, ἢ ὁποία δὲν μ' ἄφηνε νὰ δῶ τὰ πράγματα καθαρά, ἀπλά, χωρὶς ὑπολογισμοὺς καὶ σχέδια προστασίας τῆς ὑπολήψεώς μου... "Ἦθελα βλέπετε, καὶ τὸν σκύλο χορτάτο καὶ τὴν πίττα δόλακερη...

Ἡ κατάκριτος κοινωνία.

Καὶ ὅμως εἶναι τόσο σαφὴς ἡ διδασκαλία τῆς 'Εκκλησίας ἐν προκειμένῳ: «'Εχθροὺς γὰρ τοῦ Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος, οὐ μόνον τοὺς αἰρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοῖς τοιοῦτοις κοινωνοῦντας, μεγάλη καὶ πολλὴ τῇ φωνῇ ἀπεφάνετο» διδάσκει ὁ μέγας ὁμολογητὴς Θεόδωρος (Ρ. Γ. 99, 1049Α). 'Ο δὲ ἅγιος ὁμολογητὴς καὶ προκάτοχός Σας 'Ιωσήφ ὁ Α' (ιγ' αἰών.) με

τέτοια λόγια προέτρεπε τοὺς κληρικούς καὶ πιστοὺς του προκειμένου νὰ τοὺς ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὴν ψευδένωση τῆς Λυῶν (1275). «'Ο μνημονεύων ὡς ἀρχιερέως τοῦ πάπα... ἢ πρῶτον ἐν τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἡγούμενος, ἐνοχὸς ἐστὶν ὅλον τὸν λατινισμόν ἐκτελεῖν... 'Εὰν σ υ γ κ α τ α θ ῇ τ ε λ α τ ῖ ν ο ι ς Χ ρ ι σ τ ὸ ς ὁ μ ᾶ ς ο ὁ δ ἔ ν ὦ φ ε λ ῆ σ ε ι.»!

'Ο δὲ ἑξαρχος τῶν Στουδιτῶν μετὰ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν εὐγλωττίαν: «Οὐδ' ἂν τὰ ὅλα χρήματα τοῦ κόσμου παρέξει τις καὶ κοινωνῶν εἴῃ τῇ αἰρέσει, φίλος Θεοῦ οὐ καθίσταται, ἀλλ' ἐχθρὸς. Καὶ τί λέγω κοινωνίας; κἂν ἐν θρώματι καὶ πόματι καὶ φιλία συγκάτεισι τοῖς αἰρετικοῖς, ὑπεύθυνος». (1205 Α). Καὶ ἀλλαχοῦ: «Οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν' οἱ δέ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τ ῇ κ ο ι ν ω ν ῖ ᾱ τ ῆ ς α ἰ ρ ῆ σ ε ω ς σ υ ν ὀ λ λ υ ν τ α ι.» (1164 Α).

Τί καθαρώτερον καὶ σαφέστερον τῶν ἀνωτέρω λόγων; Καὶ ὅμως χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνω, μέρα μετὰ τὴν ἡμέρα ἀποκτοῦσα τὴν ψυχολογία καὶ νοοτροπία τῶν λοιπῶν ἀδιαφόρων συναδέλφων μου, οἱ ὅποιοι μετὰ πολλὰς προφάσεις καὶ δικαιολογίας, ἱσάριθμες πρὸς τὰ πάθη καὶ τίς ἀδυναμίες τους, κατέληγαν νὰ μὴ βλέπουν κίνδυνον ἐν ὅψει, τὰ πάντα καλύπτοντες ὑπὸ τὸν χιτῶνα τῆς ἀδιαφορίας «πάλιν οἰκονομίαν καλοῦντες τὴν ἀθέτησιν τῆς ἀληθείας». ("Αγ. Θεόδωρος, 1141 Β).

Νὰ ὁμως ποὺ ὁ Θεὸς μετ' ἐλυπήθη! Μετὰ τὴν τελευταία Σας ἐνέργεια, τὴν συμπροσευχὴ καὶ ἐν διαθέσει συλλειτουργία μετὰ τοῦ αἰρετικοῦ ποντίφικος τῆς Ρώμης εἰς τὸ Πατριαρχεῖον (30.11.79), ἐνοιῶσα πᾶς ὅτι ἦλθε πλέον ἡ ὥρα νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὸ δρᾶμα μου, νὰ διακόψω πᾶσα πλέον μετ' Ὑμῶν κοινωνία καὶ μετὰ ὅσους Σας κοινωνοῦν. Δὲν ὑπάρχει πᾶς στὴν συνειδησὴ μου οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἡρνήθητε τὴν μοναδικότητα τῆς 'Ορθοδοξίας, περιπτωσιακῶς καὶ μ ὁ ν ο ν λ ὁ γ ο ι ς ὀρθοδοξοῦντες πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἀφελεστέρων, συμφῶνως πρὸς τὸ ἀρχαῖον τυπικὸν τῶν κακοδοξούντων... 'Ο δὲ ψευδοθεολογικὸς διάλογος ποὺ ἐγκαινιάσατε μετὰ τῶν παπικῶν ἀποτελεῖ ἀρίστην ἔκφρασιν τῆς ἀνωτέρω τακτικῆς Σας, διαφορετικὰ θὰ ἀναμείνατε τὰ ἀποτελέσματά του καὶ κατόπιν θὰ ἀναγνωρίζετε τὸν πάπα ὡς πρῶτον ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ! 'Αλλὰ καὶ εἰς τὴν μέλλουσα πανορθόδοξον σύνοδόν Σας δὲν θὰ καταδικάσετε τίς αἱρέσεις (θὰ ἔπρεπε νὰ αὐτοκατααιρεθεῖτε!), οὔτε τίς σκοτεινὲς δυνάμεις ποὺ τίς καλλιεργοῦν, ἀλλ' ὅσους πατερικῶ τῷ τρόπῳ θ' ἀντιδράσουν εἰς τὰ παράνομα σχέδιά Σας, καθὼς ἐπράξατε μέχρι σήμερα καὶ στὶς περιπτώσεις διαμαρτυρίας τῶν πιστῶν ἐπὶ 'Αθηναγόρου Κων)λεως, 'Αθηναγόρου Λονδίνου, 'Ιακώβου 'Αμερικῆς, Μελίτωνος Χαλκηδόνος. Τὰ κατὰ καιροὺς δημοσιευόμενα κείμενα τῶν συνεργατῶν Σας μαρτυροῦν τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές.

'Αρκετὰ Σας ἠνέχθη ἐπὶ ὀλόκληρον σχεδὸν δεκαετίαν!

'Εὰν καὶ οἱ πρὸ ἡμῶν ἅγιοι πατέρες ἔπραττον παρόμοια μετὰ μένα, συνεχῶς ἀναθάλλοντες καὶ δικαιο-

λογούντες τούς αίρετικούς τῆς ἐποχῆς των, ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶχαμε παραλάβει 'Ορθοδοξία ἀπ' αὐτοὺς ἀλλά... ταμεῖον αἵρέσεων! Μόνο ἡ διακοπὴ κοινωνίας μὲ τὸν κακοδοξοῦντα ἀσφαλίζει καὶ τὸ ὑπολοιπὸν σῶμα τῆς 'Εκκλησίας ἀπὸ τὴν λέπρα τῆς αἵρέσεως. «'Ασπίλους καὶ ἀμώμους ἑαυτοὺς τηρήσατε», γράφει ὁ ἅγιος Κύριλλος 'Αλεξανδρείας πρὸς τοὺς πιστοὺς τῆς Κων)λεως, «μήτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι (Νεστορίῳ), μήτε μὴν ὡς διδασκάλῳ προσέχοντες» (MANSI 4, 1096). «Φυλάξασθε», κραυγάζει καὶ ὁ ὁμολογῆτης 'Ιωσήφ ὁ ἄγιος τῆς Κων)λεως πατριάρχης πρὸς τὸν λαόν του, «ἀπὸ τοῦ μίσματος τούτου, παρακαλῶ, τοῦ τῶν 'Ιταλῶν» περὶ πολλοῦ ποιησώμεθα τὸ μὴ χρανθῆναι τῇ κοινωνίᾳ τούτων καὶ τῆς ψώρας αὐτῶν ἢ τῆς λοιμικῆς νόσου μετ' αὐτοὺς!» (Κριτικὴν ἔκδοσιν τῆς ὁμολογίας τοῦ ἀνωτέρω πατριάρχου βλέπε εἰς τὸ ἔργον τῶν V. LAURENT ET J. DARROUZES: DOSSIER GREC DE L' UNION DE LYON (1273-1277), σελ. 134-301, PARIS 1976).

Δυστυχῶς οὐτε αἱ προηγηθεῖσαι δύο πρὸς 'Υμᾶς ἐπιστολαὶ μου, οὐτε αἱ σχετικαὶ δημοσιεύσεις ἐμοῦ καὶ ἐτέρων προσώπων εἰς τὸν τύπον ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα τὴν πρὸς Ρώμην ἐν συνόδῳ καὶ ἀγαλλομένῳ ποδὶ πορεῖαν Σας οὐδεὶς πλέον δύναται νὰ ἀνακόψῃ...

Ὅταν μάλιστα σκέπτομαι ὅτι λαϊκοί, πιστὰ τῆς 'Εκκλησίας τέκνα, καθημερινῶς ἀποκηρύττουν τὴν κακόδοξον πορεῖαν Σας διακόποντες κάθε σχέσιν μαζί Σας, καὶ ἐγὼ ἐπίσκοπος, φρουρὸς δηλ. καὶ σκοπὸς ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τῆς 'Ορθοδοξίας συνεχίζω τὴν κοινωνίαν, αἰσχύνομαι καὶ τρέμω συγχρόνως. Αἰσχύνομαι διὰ τὴν δειλίαν μου καὶ τρέμω διότι δὲν ἐσάλπισα τὸ «στῶμεν καλῶς» ἐπὶ τόσα ἔτη, ὥστε νὰ προστατεύσω τὸν λαόν μου ἐκ τοῦ μολυσμοῦ τῆς αἵρέσεως. 'Ιδοὺ ποῖον θὰ εἶναι τὸ τέλος, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τῶν ἀδιαφόρων, ὡς ἐμέ, ποιμένων: «Καὶ ὁ σκοπός, ἐὰν ἴδῃ τὴν ρομφαίαν ἐρχομένην καὶ μὴ σημάνῃ τῇ σάλπιγγι, καὶ ὁ λαὸς μὴ φυλάξῃται, καὶ ἐλθοῦσα ἡ ρομφαία λάθῃ ἐξ αὐτῶν ψυχὴν... τὸ αἶμα ἐκ χειρὸς τοῦ σκοποῦ ἐκζητήσω!» ('Ιεζ. 33, 6). Τί θ' ἀπολογηθῶ στὸν κριτὴν μου τὴν ἡμέραν ἐκείνη; Ὅτι περίμενα τὸ συλλεῖτουργο γιὰ νὰ σαλπίσω; Καὶ ποῖος σκοπὸς εἶναι ἄξιος νὰ λέγεται κἂν σκοπός, ὅταν σαλπίζῃ ἀφοῦ οἱ ἐχθροὶ περάσουν τὰ τεῖχη καὶ εἰσέλθουν ἐντὸς τῆς πόλεως; Γιὰ ἓνα τέτοιο σάλπισμα καὶ ἓνα ΟΧΙ τὴν ὥρα τοῦ κινδύνου ἡ 'Εκκλησία μᾶς κατέστησε ἐπισκόπους καὶ ὁ λαὸς ποιμένας του, ὅχι μόνον γιὰ τίς τιμὲς καὶ τό: «εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα!» Τώρα ἀντελήφθην σ' ὅλο τὸ θάθος τὴν σημασία τῶν λόγων τοῦ Κυρίου: Ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ καὶ ἐν πολ-

λῷ πιστὸς ἐστὶ, καὶ ὁ ἐν ἐλαχίστῳ ἄδικος καὶ ἐν πολ-λῷ ἄδικός ἐστιν» (Λουκ. 16, 10).

* * *

Τέλος αἰσθάνομαι τὴν στιγμὴν αὐτὴ ὑποχρεωμέ-νος νὰ ζητήσω μυριάκις συγγνώμην ἀπὸ τὸν ἱ. κλη-ρον καὶ τὸν περιούσιο λαόν τῆς ἐπαρχίας μου, διότι ἐπὶ τόσα ἔτη τὸν ἐπὶ τόσα εἰς τὰ θολερὰ ὕδατα καὶ τὸν ἔτρεφα εἰς τὴν κακόδοξον πόαν τῆς μεθ' 'Υμῶν κα-τακρίτου κοινωνίας. Καὶ τὸ κρίμα μου αὐτὸ τὸ αἰ-σθάνομαι νὰ γίνεταὶ ἀκόμη μεγαλύτερο ὅταν σκέπτο-μαι ὅτι ἀδιαφόρησα ἐπανειλημμένως, ὅχι μόνον σὲς προσωπικὲς ἐπιστολὰς εὐσεβῶν τέκνων τῆς ἐπαρχίας μου, ἀλλὰ καὶ σὲς δημόσιες διαμαρτυρίες ἐκλεκτῶν καὶ ἀνιδιοτελῶν αγωνιστῶν τῆς πίστεως ποὺ ζητοῦ-σαν ἐπίμονα τὴν πατερικὴν πλέον ἐργήγορσιν ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἐλλαδικῆς 'Ιεραρχίας προτοῦ εἶναι πλέον πολὺ ἀργά. Καὶ εἶναι θαῦμα πὼς δὲν εἶχαν ἀπελπι-σθεῖ ἀπὸ μᾶς, καίτοι μᾶς ἔδλεπαν νὰ παραμένουμε «ταπεινοὶ συλλειτουργοὶ» ἐνὸς Δημητρίου καὶ ἐνὸς Σεραφεῖμ...

Δόξα ὅμως τῷ Παναγὰθῳ Θεῷ, διότι ἦλθε ἐπὶ τέλους ἡ στιγμὴ νὰ ἐπιστρέψω ὡς ὁ ἄσωτος υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός, τὴν καλὴν τῆς 'Ορθοδοξίας ὁ-μολογίαν, καὶ διακόπτων πᾶσαν σχέσιν καὶ κοινωνίαν μεθ' ἡμῶν καὶ τῶν συλλειτουργῶν Σας, ἀναφωνήσω μετὰ τοῦ μεγάλου Βρυεννίου:

«Οὐκ ἀπαρνησόμεθ' Σε τοῦ λοιποῦ, φίλη 'Ορθο-δοξία, οὐ ψευδόμεθ' Σε, πατροπαράδοτον Σέβας...

Εἰ δὲ καὶ καλέσοι καιρὸς καὶ μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνηξόμεθα».

Ἐν Σ... τῇ 5 Δεκεμβρίου 1979

Ἐλάχιστος ἐν ἐπισκόποις ὁ Σ. Γ.

Κοινοπο(ησις: Α') 'Ελλαδικὴν 'Ιεραρχίαν, Β') 'Ενορίαν ἐπισκοπῆς μου ὅπως ἀναγνωσθῇ ἀντὶ κηρύγματος τὴν προσεχῇ Κυριακῇ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Ἐτσι θ' ἀπαντοῦσε περίπου ἔ-νας μὲ ἐπίγνωση τῆς ἀποστολῆς του ὁρθόδοξος ἐπί-σκοπος, μετανοῶν, ἔστω καὶ τὴν ἐνδεκάτην, διὰ τὴν ἄχρι τοῦδε μετὰ τοῦ λατινοφρονήσαντος Οἰκ. Πατρι-αρχείου κοινωνίαν του.

«Τοῦ καταγγέλλειν ἅπασιν θεσμούς εὐαγγελίων, καὶ τοῦ διδάσκειν λογικῶς τὰς προσαγάς τοῦ κτίστου, κατὰ πολὺ λαμπρότερον, σεμνότερον καὶ κρεῖττον, τὸ περικλείεσθαι φρουραῖς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, καὶ τὸ δεσμοῖς προσομιλεῖν ὑπὲρ αὐτοῖς παντοίοις».
(Ἁγ. Μελέτιος ὁ Ὁμολογητής)

'Εκδότης, ἐπεύθυνος: Καλλίνικος Μοναχός. Δ)νοῖς 'Αλληλογραφίας: Καλλίνικος Μοναχός.
Κατάλα — Καρναί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ. Συνδρομή: προαιρετική.

Τυπογραφεῖον: Θ. Θεοδωρόπουλος — Ἀν. Νάγιας ο.ε. Τσιμισκῇ 13 — Ἀθῆναι — Τ.Τ. 706 — Τηλ. 36 35 893